

Това, което чух току-що беше като гръм от ясно небе.

- Марин Тотев – изстрелях аз. - Сидо Йинкс. Какви ги прави пък той?!

Извадих смартфона си и го набрах. Сидо Йинкс ми се обади със сънен глас:

- Ало. Какво става?

- Ти ми кажи – подканих го аз ядосано.

- За какво става дума? - не се сещаше Сидо Йинкс. -

Нали утре сте на Алтре Мунс?

- Да – потвърдих аз, - питам те за рок групата.

- О-о! Това ли? - отвърна Сидо Йинкс с отегчен глас. - Не се ли позабавлявахте?

- Ти да не си бил пийнал? - извиках аз.

- Малко – призна си Сидо Йинкс. - Май повече няма да пия.

- Да знаеш, голяма беля щеше да стане – реших да го поуплаша аз. - Ако не беше помогнала Дахра, тълпата щеше да ни помете.

- Съжалявам – смънка Сидо Йинкс. - Ще компенсирам момчетата.

- И как? - попитах аз.

- Да ми пратят сметка – отговори Сидо Йинкс. - Ще им превода прилична компенсация.

- Окей – съгласих се аз и затворих.

Здравко и другите останаха доволни от чутото. Алек извади смартфона си, порови се малко и каза:

- Намерих я. Ще ти я изпратя.

След няколко секунди получих съобщението му и го препратих на Сидо Йинкс.

- И сега как ще се придвижим до Варна? - попита

Здравко.

- Може да останете тази нощ у дома – предложи

Дахра. - Утре ще се прехвърлите със совалката до Варна.

- Совалка? - обезпокои се Здравко. - Космическа?

- Всичко е окей – успокоих го аз. - Щом Дахра

казва, ще ви вземем. И аз ще пътувам с нея.

- Тази вечер е най-шашавата в живота ми – поклати глава Здравко. - А ти как се оказа тук.

- Дълга история – отвърнах аз. - И Леа е тук.

Наблизо. Вече спи.

- И Леа? - учуди се Здравко. - Не знаех, че сте заминали.

- Не сме заминавали – поклатих глава аз. - Просто преди няколко дена се разхождахме в подножието на Франгата и случайно попаднахме на онова прекършено дърво или, по-точно, на невидимата врата до него.

- Има ли връзка с онова огромно нещо? - попита

Здравко.

- Не мога да кажа – отговорих аз. - На пръв поглед, не, но виждаш как някои обичат да си правят майтапи.

В този момент получих съобщение от Сидо Йинкс да си отворя имейла.

Погледнах в инбокса и видях имейла от Сидо Йинкс. Към него беше прикачено копие от платежно нареждане за петдесет хиляди лева!

- Петдесет хиляди лева! - извиках аз.

- Ще са им необходими – каза Дахра. - Цялата им техника ще трябва да се възстанови.

- Как така! - извика Здравко.

- Феновете вече са си прибрали всичко – Дахра показва на таблета си видео, на което се виждаше как публиката разграбва цялата апаратура на групата:

инструменти, усилватели, тонколони, всичко. - А едва ли си струва да се обръщате към полицията, нищо че Адон сега е шеф.

- Какво имаш срещу мен? - чухме зад гърба си гласа на Адон.

- Нищо – каза Дахра спокойно. - На тези момчета публиката им изнесе всички уреди от сцената.

- Какви уреди? - не разбра Адон.

- Музикални – обясни Дахра.

- Какво представляват? - попита Адон.

Дахра потърси малко на таблета си и пусна видео от последните минути на концерта. От публиката бяха заснели изпълнението на групата в доста близък план. Ясно се виждаше цялата апаратура и инструментите.

- Какво е това? - извика Адон. - Това музика ли е?

- Да – отвърна Дахра. - Не ти ли харесва?

- Напротив! - възхитено каза Адон. - Това е друга музика. Прехвърли ми записа, моля те.

- В Алахран вече има всичко – Дахра й посочи линковете.

- О-о! - възкликна Адон. - Ще отида там! И какво мога да направя за вас?

- Няма нищо! - махна с ръка Здравко. - И без друго трябваше да сменим тази допотопна апаратура.

- Но все пак можеш да направиш – обади се Дахра.

- Вземете ги утре със совалката до Варна.

- Няма проблем – кимна Адон. - Има място. Ще ги прехвърлим.

- Как е Хродо Дадон? - попитах аз.

- Успокои се и сега спи – отговори Адон.

- Дано в клиниката й помогнат – със съчувствие каза Дахра.

- Да се надяваме – неуверено изрече Адон. - Но трябваше да й поставя успокоително. Беше започнала да изпада в лудост като госпожа Хронхра.

- А ако се събуди през нощта? - обезпокои се Дахра.

- Аз ще се върна – обясни Адон. - Дойдох само да се разберем с Физор Апс за утре.

- Тръгваме в единайсет часа по варненско време – чу се гласът на Физор Апс, която излезе от къщата. - Не мога да заспя, чух ви да разговаряте и реших малко да се разсея.

Появата ѝ извика ужас в очите на Здравко и колегите му.

- О-о! - извика Физор Апс. - Още невинни души. Не се бойте, не ям хора.

При тези думи едва се сдържах да не се изсмея на глас. Физор Апс обаче усети това и продължи:

- Но музиканти мога и да си похапна.

- Физор Апс – засмях се аз. - Много човешко чувство за хумор имаш.

- Ами научих се от Блавор – отвърна Физор Апс. - Та, разбрах, че тези момчета свирели. Я да чуя нещо.

Дахра ѝ пусна пак последното изпълнение на групата, преди да се наложи да ни телепортира.

- И на мен ми харесва – кимна накрая Физор Апс. - Няма да ви изям.

Тук и Здравко и другите се разсмяха.

- Какво е това същество? - попита ме Здравко.

- Това същество е Физор Апс и е истинска жена – представих я аз. - От така наречените влечугоподобни.

- Говори сякаш на сръбски – каза Здравко.

- На хърватски – поясних аз. - Живяла е доста на

Земята. С бившия си мъж е говорила предимно на старохърватски.

- Откъде пък това? - учуди се Здравко.

- Дълга история – магнах с ръка аз. - Ще ти я разправам друг път.

- Да, време е за лягане – подсети Дахра.

След това тя покани членовете на групата да влязат в къщата. Всички си пожелахме лека нощ и се разделихме.

Когато си лягах, Леа се разбуди и ме попита:

- Къде беше?

- Слушах „Стимулус“ - отговорих аз.

- Ще изхабиш бързия акаунт – измърмори тя.

- Няма страшно – успокоих я аз. - Гледах ги на

живо.

- На живо? - Леа ококори очи. - Как на живо?

- Бяха на сцената – обясних аз. - Сидо Йинкс си направил шегичка. Изпратил ги да свирят на тукашната сцена.

- Майтап си правиш – надигна се Леа.

- Де да беше майтап – казах аз. - Групата сега е настанена в къщата на госпожа Хронхра. Утре ще ги върнем до Варна със совалката.

- Кога тръгвате? - попита Леа.

- Разбрахме се окончателно в единайсет – отговорих аз.

- Значи, ще видя Здравко и Алек – каза Леа.

- Да – потвърдих аз. - А сега да спим. Лека нощ.

- Лека нощ – отвърна Леа.

Заспах бързо. След изтощителния дълъг ден умората надделя. Потънах в дълбок сън, в който всичко се смеси в общ водовъртеж. И невидимата врата, и бара на Тона, и корабът-майка на Франгата, и бягството ни с Адон

от хората без лица, представлението и концертът тази вечер, и засадата срещу Ерис Ликт край невидимата врата, и преговорите в заседателната зала на Общината, и всички останали събития през тези няколко дена.

На сутринта се събудих с облекчение. Чувството ми се стори познато. Отново очаквах да се намеря в собственото си легло у дома, но останах разочарован. Погледнах смартфона си. Беше седем и половина. Станах и отидох до банята. Обливах се дълго, сякаш за да отмия натрупалите се емоции от последните дни.

Върнах се в стаята. Леа още спеше. Реших да се поразходя до парка и да видя следите от вчерашните представления.

Когато слязох на долния етаж, видях Елма, която ме покани да закуся с някой от странните плодове в градината. Излязох на двора и тя ми показа едно от отрупаните с плод дървета.

- Това е най-сладкото – каза тя.

Откъснах една елхра и с голямо удоволствие я изядох.

- Наистина – съгласих се аз.

Излязох на улицата и тръгнах към парка. Все още почти нямаше хора. Колкото повече приближавах парка обаче, виждах все повече хора, които се бяха запътили в моята посока.

На влизане в парка не забелязах никакви следи от снощните представления. Оглеждах се за разхвърляни предмети и смет, но не открих нищо. Никакви следи! Когато стигнах на мястото, където трябваше да е била сцената, нямаше абсолютно нищо, дори и тревата не беше утъпкана наоколо. Единственото, което подсещаше за представлението, бяха транспарантите, опънати между

дърветата. Освен това, усилено се поливаше тревата на местата, където снощи имаше най-голямо струпване на публика.

- И ти ли търсиш следи – чух зад гърба си гласа на Миро.

Обърнах се и го видях заедно с Физор Апс. Тя го беше прегърнала през кръста.

- Не знам какво търсех – отвърнах аз, - но ми беше чудно в какво състояние ще открия мястото след снощните събития. Наистина, приятно съм изненадан. Ако беше във Варна, сега тук щяха да се въргалят купища боклуци.

- Подредено местенце – каза Физор Апс. - И най-важното, мога да се разхождам и посред бял ден, без това да направи впечатление на някого.

- Нали искаше в Загреб да се разхождаш така – погледна я Миро. - Предполагам, че засега те устройва в Хронда.

